

ADAM BLADE

YENİ
SERİ!

Canavar Pesinde

KARANLIKLAR DİYARI

DENİZ CANAVARI
NARGA

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz: Karanlıklar Diyarı
Tom, bu kez Avantia'nın iyi canavarlarını
Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan kurtarmaya çalışıyor...

Avantia'nın iyi canavarları, Malvel'in yarattığı altı yeni ve korkunç canavar tarafından tutsak edildiler ve kötü büyücünün hüküm sürdüğü Karanlıklar Diyarı Gorgonia'ya götürüldüler. Tom, bu defa altı başlı Deniz Canavarı Narga ile karşı karşıya. Kahramanımız, Narga'yı yenemezse ne Deniz Yılanı Sepron ne de Avantia ayakta kalabilecek...

Karanlıklar Diyarı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Boğa-Adam Torgor
- Kanatlı At Skor
- Gorgon Köpeği Kaymon
- Dev Mamut Fildişli
- Akrep-Adam İğne

₺5.00

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2012

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE-15
KARANLIKLAR DİYARI
DENİZ CANAVARI NARGA**

Beast Quest
The Dark Realm
NARGA
The Sea Monster
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-629-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Metin: Working Partners Limited, 2008
© Kapak ve illüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008
© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Aslı Onat
Düzeltili: Dilara Anıl Özgen
Son okuma: Tüvana Zararsız
Çeviren: Bahar Ulukan
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03 Faks: 0212 544 87 86

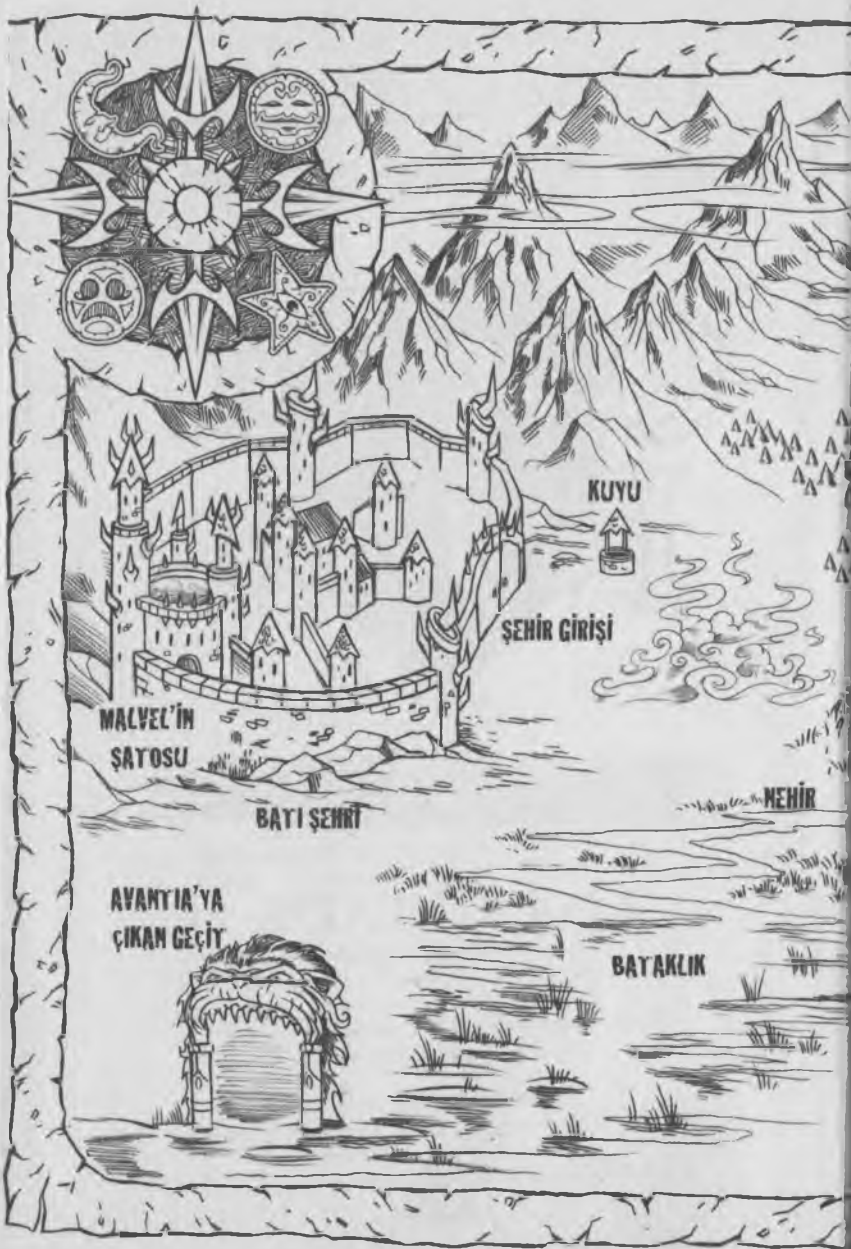
DENİZ CANAVARI
➤ NARGA ➤

Canavar Peşinde

KARANLIKLAR DİYARI

ADAM BLADE

MALVEL'İN
ŞATOSU

BATI ŞEHİRİ

AVANTIA'YA
ÇIKAN GEÇİT

KUYU

ŞEHİR GİRİŞİ

NEHİR

BATAKLIK

Gorgonia

KALUM'DAKİ ASİLER BÖLGESİ

SIK ORMAN

YAĞMUR ORMANI

VADI

ŞATO HARABESİ

KARA OKYANUS

Hoş geldin. Korkunç bir diyarın kapılarında, karanlığın eşiğinde duruyorsun. Burası Karanlık-lar Diyarı Gorgonia. Malvel'in hüküm sürdüğü bu diyarda gök kırmızı, su siyahtır. Kahramanın Tom ve onun arkadaşı Elenna bir sonraki Canavar Avını tamamlamak için buraya gelmek zorundalar.

Gorgonia'da hayal edebileceğin en ölümcül altı Canavar yaşıyor; Boğa-Adam Torgor, Kanatlı At Skor, Deniz Canavarı Narga, Gorgon Köpeği Kay-mon, Dev Mamut Fildişi ve Akrep-Adam İğne. Hiçbir şey Tom ve Elenna'yı, karşılaşmak üzere oldukları Canavarlara hazırlayamaz. Önceki zafer-lerinin hiçbir anlamı yok artık. Ancak güçlü olur ve kararlı davranırlarsa kurtulabilirler.

Bir kez daha Tom'un yolundan gitmeye cesaretin var mı? Sana geri dönmeni tavsiye ederim. Kahra-manlar inatçı olabilir ve maceralar cazip gelebilir

*ama Tom'la birlikte olmaya karar verdiysen cesur
ve korkusuz olmalısın. Aksi takdirde kesinlikle
mahvolursun.*

Adımlarına dikkat et...

Geçit Bekçisi Kerlo

GİRİŞ

Odora, geminin arka tarafında durmuş,
Gorgonia'nın Kara Okyanusu'nu izliyordu. Etrafı
yalnızca, yarısı bulutların arkasına gizlenmiş ayın
mor ışığı aydınlatıyordu. Odora ve erkek kardeşi
Dako, sahile yakın durmaya çalışıyorlardı ama
gecenin karanlığı ve yoğun sis, karanın görünmesini
zorlaştırıyordu. Malvel'in muhafızları ortalıkta
yoktu. Ancak Odora, kötü büyücünün adamlarının
denizde ve sahilde dolaşıyor olabileceğini biliyordu.

Kız, ayağının dibindeki dev silah sandığına baktı. Sandıktaki silahların Gorgonialı asilerin Malvel'e karşı savaşında nasıl işe yarayacağını düşününce, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Fakat oldukça tehlikeli bir işti bu. Kötü büyücü onları bu kaçak silahlarla yakalarsa, hiçbirine merhamet etmezdi.

Birdenbire gemi sarsıldı. Odora, öne doğru sendeledi ama geminin tırabzanlarına tutunup, düşmekten son anda kurtuldu. Kalbi hızla çarpıyordu. Dako, geminin ön tarafında yere çömelmişti. Hemen onun yanına gitti.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Ben bir şey görmedim," dedi Dako alçak sesle.
"Ama yalnız değiliz. Dışarıda bir şey var."

Odora, korkudan ellerinin titremesine engel olmak için kendini sıktı. "Yakalanmamamız

gerekiyor. Malvel'in muhafızları taşıdığımız silahları bulurlarsa, bizi öldürürler!"

Dako, uyarırcasına Odora'ya baktı. "Alçak sesle konuş. Bu silahları asilere ulaştırmamız gerekiyor. Onlar, Malvel'e karşı tek şansımız." Dikkatle geminin korkuluklarına baktı.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye fısıldadı Odora.

Dako, ona yanıt veremedi dev bir dalga güverteye kadar geldi ve ikisini de sıırıslıklam etti. Ardından dalganın arasından ince, uzun bir boyun ve korkunç bir yılan başı yükseldi. İki kardeş, korkudan donakalmışlardı.

Canavar, ağzını açarak ikisine doğru atıldı. Odora, Canavarın çürümüş dişleriyle ağzından sarkan çatal dilini gördü ve kenara kaçtı.

Canavar, korkunç dişleriyle Dako'yu kafasından

yakalamıştı. Çocuğu gemiden dışarı çekti. Odora'nın kardeşı, Canavarın pullu boynuna tekmeler ve yumruklar savuruyor ama kendini kurtaramıyordu.

"Dako! Dako!" diye bağırdı Odora. Uzanıp kardeşinin bacaklarını yakalamaya çalıştı ama ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Canavar sisin içinde yok olurken, kardeşinin bedeninin artık hareket etmediğini gördü.

O sırada, geminin arkasında bir dalganın daha yükseldiğini fark etti. Arkasına dönüp baktığında, suyun içinde uzun bir boyun ve bir kafanın belirdiğini gördü. *İki Canavar varmış!* diye düşündü umutsuzca.

İkinci Canavar, dişlerini göstererek ona doğru atıldı. Odora, ıslak zeminde hızla kayarak silah sandığına ulaştı. Sandığı açıp içinden bir kılıç

çıkardı ve tüm gücüyle deniz canavarına doğru savurdu. Canavar, Odora'nın parlak kılıcını görünce geri çekildi. Fakat sisin içinde beş kafa daha belirmiş ve Canavara katılmışlardı. Geminin etrafını sararak, uzun ve sivri dişleriyle Odora'ya saldırdılar. Odora, kendisini kılıcıyla savunmaya çalıştı ama altı kafa da çok hızlı hareket ediyordu. Bir sağa bir sola hamle yaparak kılıç darbelerinden kaçıyorlardı. Odora, kollarının giderek zayıfladığını ve kılıcının ağırlaştığını hissediyordu.

Kız, kafalardan birine saldırmaya çalışırken ıslak zeminde kaydı. Tekrar dengesini sağlamaya çalışırken gemi, suyun üstünde yükseldi. Güverte bir tarafa doğru yattı. Kılıçlar, mızraklar ve yaylar, dört bir yana saçılarak suya düştüler.

Tüm kafalar aynı anda yükseldi. Odora, tüm boyunların dev bir bedenden çıktığını fark edince

dehşete kapıldı. Ortada altı ayrı Canavar yoktu; altı kafalı dev bir Canavar vardı. “Hayır!” diye bağırdı Odora. Canavar, gemiyi sanki küçük bir çakıl taşıymış gibi kavrayıp, bir kenara fırlattı.

Odora, havaya savruldu. Kara dalgaların arasına gömülmeden birkaç saniye önce, *öleceğim*, diye düşündü. *Başarısız olduk. Silahlar olmadan asiler Malvel'i yenemez. Kara Büyücü kazandı.*

BİRİNCİ BÖLÜM

MALVEL'İN HİLESİ

Tom, kısa bir koşuya çıkmıştı. Yerden fırlamış, adeta havada süzülüyordu. Artık altın zırhı giymiyor olmasına rağmen, özel güçlerini kaybetmemişti.

Fakat yere ayak bastığında, bacağına bir acı hissetti. Aşağı bakınca, topraktan yukarı doğru uzanan sivri bir kayanın pantolonunu kesip, baldırına saplanmış olduğunu gördü. Hâlbuki bir

saniye önce ortalıkta hiç kaya yoktu. Ama Malvel'in krallığında hiçbir şey normal değildi zaten.

"Ne oldu?" diye sordu Elenna. Fırtına'nın üstündeydi ve Gümüş de yanlarında onları izliyordu.

"Kaya bacağı mı kesti," diye açıkladı Tom. "Daha fazla kötüleşmeden yarayı iyileştirmeliyim."

Omzunda taşıdığı kalkanını aldı.

Kalkanın üzerinde, her birini Avantia'nın iyi Canavarlarından kazandığı altı hediye vardı. Tom, Alev Kuşu Epos'un pençesini aldı ve ılıkliğini avuçlarında hissederek kanayan baldırının üstüne koydu. Kanama hemen durmuş ve Tom'un derisi hiç yaralanmamış gibi eski haline dönmüştü.

"Etkileyici," dedi Elenna gülümseyerek.

Tom, pençeyi tekrar kalkanına yerleştirirken, hafif bir titreşim hissetti. Deniz Yılanı Sepron'un dişi, yine titriyordu. İyi Canavar, Malvel'in kötü Canavarlarından biri tarafından esir alınmıştı.

Tom, bu seferki düşmanının neye benzediğini merak etmekten kendini alamadı.

“Haydi, yola koyulalım,” dedi yumruklarını sıkarak. “Sepron’un başı dertte ve damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, ölmesine izin vermeyeceğim!”

Malvel, iyi Canavarları Gorgonia’ya hapsetmiş ve Avantia korumasız kalmıştı. Tom, Kara Büyücü’nün kötü Canavarlarını barış dolu Avantia’ya yollayıp, krallığı ele geçirmeyi planladığını biliyordu.

“Haydi, haritaya bir daha bakalım,” dedi Elenna. “Doğru yöne gittiğimizden emin olmalıyız.”

Tom, haritayı Fırtına’nın heybesinden çıkararak açtı. Bu haritayı Tom ve Elenna’ya Gorgonia’ya ilk ayak bastıklarında Malvel yollamıştı. Ölü hayvan derisinden yapılmış bir haritaydı ve berbat kokuyordu.

Elenna, Tom'un omzunun üstünden baktığında, haritada yeşil bir çizginin belirttiğini gördü. Çizgi, engebesiz arazilerin arasından Kara Okyanus'a ulaşan bir rotayı gösteriyordu. Yolun sonunda da minik bir Sepron resmi vardı.

"Önümüzde uzun bir yol var," dedi Elenna. "Ama en azından kolay bir rota gibi görünüyor. Denize doğru uzanan vadiler var sadece."

"Belki de buradaki her yer kötü değildir," dedi Tom. Savaşmak zorunda olduğu Canavarı aklından çıkarmaya çalışıyordu.

"Haydi gidelim!"

Haritayı sararak

yeniden eyerin içine koydu ve yol boyunca yürümeye başladı. Elenna, Fırtına'nın üstünde, yanlarında Gümüş'le onu izliyordu.

RA OKYANUS

Gün ilerledikçe Tom, yolun onları düzlükler yerine giderek dikleşen kayalık tepelere doğru götürdüğünü fark etti. Fırtına, iri kayaların arasından yolunu dikkatle seçiyor, sert taşlar toynaklarına battıkça acıyla inliyordu. Gümüş ise uluyarak patilerini koyabileceği düz yerler arıyordu.

“Anlayamıyorum,” dedi Tom etrafına bakarak. “Yanlış bir yol mu izledik?”

“İzleyebileceğimiz tek yol buydu,” dedi Elenna. “Yol hiçbir yerde ikiye ayrılmadı.”

Tom, şaşkınlıkla başını sallayarak tekrar haritaya göz attı. “Bak,” dedi, “şu anda düzlüklerde olmalıydık. Harita, yeşil vadileri gösteriyor.”

Elenna’nın kafası karışmıştı. “Neden olmayan vadileri gösteriyor ki?”

“Bir düşünsene,” dedi Tom. Neler olduğunu anlamış ve oldukça öfkelenmişti. “Bize bu haritayı kim verdi?”

“Malvel.” Elenna’nın sesi de öfkeli çıkıyordu.

“Doğru,” dedi Tom. “Ona güvenebileceğimizi düşündüğümüz için aptal olmalıyız.”

Elenna, Fırtına’nın dizginlerini çekerek “Durmalıyız,” dedi. “Harita bize daireler çizdiriyor olabilir.”

“Güvendiğim tek bir şey var,” diyen Tom, elini cebine daldırdı. Babası Taladon’dan ona kalan pusulayı çıkarıp, onu yola doğru uzattı.

Elenna, bakmak için Fırtına’nın üstünden eğildi. Gümüş ise heyecanla Tom’un ayaklarının etrafında zıplıyordu.

Pusulanın ibresi, *Kader* ve *Tehlike* kelimeleri arasında gidip geliyordu.

“Bu yolu izlersek ikisiyle de karşılaşacağımız anlamına mı geliyor bu?” diye sordu Elenna.

“Evet, öyle olmalı,” dedi Tom. Pusulayı yeniden

cebine soktu ve doğrularak omuzlarını dikleştirdi.
“İlerlemeye devam edeceđiz. Malvel’in hilelerini
umursamamalı ve Sepron’u kurtarmalıyız.”

İKİNCİ BÖLÜM

BATAKLIK KUMU!

Taşlık yol, giderek dikleşiyordu. Sonunda iki dik tepenin arasından geçmek zorunda kalmışlardı. Tom, Fırtına'nın dar yolda ilerlemesine yardım etti. Orayı aştıktan sonra, önlerinde geniş bir ovanın uzandığını gördüler. Tom, sihirli altın kaskın ona verdiği keskin görüş gücünü kullandı ve ufukta siyah bir çizginin parladığını fark etti.

“Kara Okyanus’u görebiliyorum!” diye bağırdı.

Yolculuklarının son durağına baktığında, gözlerine yeniden kararlı bir ifade yerleşmişti. “Sonuçta doğru yolu izlemişiz.”

Elenna, rahatlayarak gülümsedi. “O zaman acele edelim. Sepron’a bir an önce ulaşmamız gerek.”

İzledikleri yol, kayalık bir yokuştan ovaya doğru iniyordu. Düzlüğe ulaştıklarında Elenna, Fırtına’yı önce biraz koşturup ardından tekrar yavaşlattı.

Tom, sihirli zırhın bacaklarına vermiş olduğu güç sayesinde, inanılmaz bir hızla önden koşuyordu.

Sepron’u kısa sürede bulacaklarına ve onu Malvel’in kötü Canavarından kurtaracaklarına emindi.

Ovayı kaplayan ince toprağın üstünde, yavaş yavaş çimenler belirmeye başlamıştı. Tom, orada burada eğri gövdeli ağaçlar görüyordu. Ağaçların dallarından siyah, kalın yapraklar sarkıyordu. Tom, At-Adam Tagus’u ararken ağaçların onlara nasıl saldırdığını hatırlayınca, oradan uzaklaştı.

Tom'un ayaklarının altındaki toprak, giderek yumuşuyordu. Kısa bir süre sonra, sazlıkları ve kırmızı gökyüzünün yansıdığı su birikintilerini görmeye başladı. Tom, öne doğru ilerliyordu ki birdenbire ayağının toprağa battığını hissedip, çığlık attı.

Korkudan midesine sancı girmişti. Fırtına'nın üstünde, arkasından gelen Elenna'ya "Dur!" diye bağırdı. "Bataklık kumu var burada!"

Elenna, dizginlere asıldı ama Tom, onu uyarmakta geç kalmıştı. Fırtına duramadı ve bataklığa girdi. Yavaş yavaş batmaya başlayan at, başını geriye atarak korkuyla kişnedi. Gümüş ise bataklığın kenarında durmuş, endişeyle uluyordu.

Tom, altın çizmelerinin gücünü kullanarak yukarı doğru atıldı ve ayaklarını bataklık kumundan kurtardı. Ardından Elenna'yı omuzlarından yakalayarak eyerden indirdi. Sert bir zeminin üstüne düştüler. Düştüğü için serseme dönen Tom, olduğu yerde doğruldu. Fırtına'nın, sırtında Elenna olmadan bataklıktan daha kolay kurtulabileceğini düşünüyordu. Ancak at, hâlâ bataklığın içindeydi ve hızla daha derine gömülüyordu.

"Üzgünüm Tom!" dedi Elenna. "Onu zamanında durduramadım."

"Merak etme, onu kurtaracağız," dedi Tom, Elenna'yı rahatlatmak için. "Sen Gümüş'le burada kal ve ona dikkat et."

Çocuk, bunları söyledikten sonra ayağa kalktı ve bataklığın kıyısına koştu. Fırtına dizlerine kadar kuma batmıştı ve kendini kurtarmaya çalışırken, panikle kişniyordu.

“Kendini yorma oğlum!” diye bağırdı Tom.
“Sakin ol! Seni kurtarmaya geliyorum.”

Tom, hızla düşündü ve etrafına bakındı. Fırtına'yı bataklık kumuna girmeden kurtarmanın bir yolunu bulmalıydı. Birdenbire ağaçların yanında tanıdık bir şekil fark etti. Karaltısından, onun kim olduğunu hemen anlamıştı. Gorgonia'nın geçit bekçisi Kerlo'ydu bu.

“Kerlo!” diye bağırdı Tom. “Bize yardım et! Fırtına...”

Fakat bekçi, elini kaldırıp ağacın dallarını işaret ettikten hemen sonra yok olmuştu.

“Kerlo!” diye bağırdı Tom hayal kırıklığıyla. Eğer yardım etmezse Fırtına'nın öleceğini göremiyor muydu? “İşe yaramaz bekçi!” diye söylendi Tom.

“Hayır, onun ne demek istediğini anladım ben!” diye bağırdı Elenna, Tom'a doğru koşarak. “Kılıcını al ve ağaçlardan birkaç dal kes. Dalları bir köprü gibi Fırtına'nın önüne uzatabiliriz.”

“Doğru!” diye bağırdı Tom. “Şimdi anladım. Teşekkürler Elenna!” Kılıcını çekti ve ağaçlara doğru savurdu. Hemen birkaç dal kesiverdi.

Tom tekrar yanlarına geldiğinde, Elenna yayını çıkarmış, oklardan birine uzun bir halat bağlıyordu.

“Ne işe yarayacak bu?” diye sordu Tom.

“İzle de gör.”

Elenna, oku yayına yerleştirdi ve onu bataklığın öte yanındaki ağaca fırlattı. Sonra oka bağlı olan halatın diğer ucunu alarak kurumuş bir ağacın gövdesine bağladı. Böylece halat bataklığın üstünden geçmiş oluyordu. Aynı şeyi, ikinci bir okla daha yaptı ama bu sefer oku daha yüksek bir noktaya atmıştı. Böylece bataklığın üstüne biri diğerinden daha yukarıda olan iki halat gerilmişti.

Halatları kontrol edip sağlamlıklarından emin

olunca “İşte oldu,” dedi Elenna. “Şimdi alttaki halatta yürüyerek dalları Fırtına’nın geçmesi için, önüne yerleştirebilirsin. Dalların üstünden hızla ilerlerse, yanımıza dönmeyi başarabilir. Ayrıca halatın üstünde yürümekte zorlanırsan üstteki halata tutunabilirsin.”

“Harika!” dedi Tom gülümseyerek. “Bu görevde yanımda senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım.”

“Sadece acele et yeter,” dedi Elenna. Yanakları kızarmıştı.

Tom, alttaki halatın üstüne çıktı ve Elenna ona dalları verdi. Halatta ilk adımını attığında dengesini kaybeder gibi olmuştu. Elindeki dalları bırakmadan üstteki halatı tutması imkânsızdı. Sendeleyerek ipin üstünde dururken, kalbi küt küt atıyordu.

“Haydi Tom, başarmak zorundasın,” dedi kendi kendine. Halatın üstünde ilerlerken gözlerini Fırtına'ya dikmişti. Cesur at, daha derine batmamak için çaresizce çırpınıyor ama giderek bataklığa gömülüyordu. Zamanları azalmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SON ADIM

Tom, dengesini bulmak için dalları kullandı ve bataklık boyunca yavaşça halatın üstünde yürüdü. Her adımını dikkatle atıyordu ve kısa sürede iyi bir mesafe kat etmişti.

Sonunda Fırtına'ya ulaştı. At, Tom'u gördüğünde başını yalvarırcasına ona doğru uzattı.

“Merak etme oğlum,” dedi Tom. Arkadaşının

önüne iki dal bıraktı. “Bunların üstüne basarak ilerle, seni hemen kurtaracağız buradan.”

Tom’un sesi, atı sakinleştirmiş gibiydi ama Fırtına, dallara yönelmemiştir.

Tom, halatın üstünde dengesini kaybetmeden çöelmeye çalıştı. “Haydi oğlum.” Sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu ama Fırtına için giderek daha çok endişeleniyordu. At, kısa bir süre içinde omuzlarına kadar bataklığa gömülmüş olacaktı. O kadar derine battıktan sonra da Fırtına’yı kurtaramazlardı. “Haydi oğlum. Dallar seni yukarıda tutacak,” dedi Tom.

Fırtına korkuyla inledi.

“Korkacak bir şey yok,” dedi Tom kendi kendine. “Dalların üstüne basıp ona bunu kanıtlamalıyım.”

Dikkatle halatın üstünden indi ve Fırtına’nın en yakınındaki dalın üstüne bastı. Bataklığın yüzeyi

dalgalanmıştı ama dal, Tom'un ağırlığını taşıyordu.

Bunun üzerine Tom, ikinci dala doğru adım attı.

Fırtına, başını kaldırdı ve burun deliklerinden hızla nefes verdi. Ardından büyük bir çabayla ön toynaklarını çamurdan çıkardı ve önündeki ilk dala adımını attı.

"Aferin!" diye bağırdı Tom zaferle. "Haydi oğlum! Başarabilirsin."

Bataklığın üzerine iki dal daha bıraktı ve halatın üstüne yeniden çıkarak ilerlemeye başladı. Fırtına artık arka ayaklarını da kurtarmayı başarmıştı ve tamamen dalların üstünde duruyordu. Dallar onun ağırlığını taşıyamayarak batmaya başlamıştı ama Fırtına hızla bir daldan ötekine ilerliyordu.

"İşe yarıyor!" diye seslendi Tom, Elenna'ya. Atın ilerleyişini izliyordu. Elenna cevap vermedi ama Tom, Gümüş'ün havlamasını duymuştu.

Gri kurdun heyecanla bataklığın kenarında
koşuşturduğunu hayal edebiliyordu.

Tom, elindeki son dalı da bıraktığında, at için
yaptığı yolun kısa geldiğini ve Fırtına'nın bataklığın

ucuna ulaşamayacağını fark etti. *Daha çok dala ihtiyacım var*, diye düşündü. *Fakat dal kesmeye gidersem, Fırtına bataklığa gömülür.*

Bunun üzerine Tom, kılıcını çekti ve yukarıdaki halatı kesti. Ardından halatın ucuna tutunup, kıyıya doğru zıpladı. O sırada Fırtına son adımını atabilsin diye, kalkanını bataklığa tam zamanında bırakmıştı.

Tom, halatın ucunu bırakıp, yavaşça sert zemine indi. Fırtına da kıyıya çıkmıştı. Zavallı hayvan, nefes nefeseydi.

“Aferin oğlum!” diyen Tom, Fırtına’yı kucakladı. Atın gövdesinin çamur içinde olması, umurunda bile değildi. “Beni sakın bir daha böyle korkutma.”

Tom, kazandıkları zaferi paylaşmak için arkasına döndü. Fakat Elenna ve Gümüş, ortalıkta yoklardı. “Elenna!” diye seslendi. O sırada kalkanını

bataklığa gömülmekten kurtarmak için koştı. Bir parça çimenle kalkanını çamurdan temizledi. Bir yandan da etrafına bakınarak Elenna'yı görmeye çalışıyordu.

Birden Elenna'nın yayıyla oklarının yerde olduğunu gördü. Kalbini bir korku kaplamıştı.

Elenna, yayını ve oklarını asla bırakmaz, diye düşündü.

O sırada çalılıkların ardından sert bir ses duydu:
“Silahlarını yere bırak, yoksa arkadaşının canını yakarız.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARANIYOR!

Tom, Fırtına'yı bir kenara çekti ve kılıcının kabzasını kavradı. Savaşmaya hazırdı. Birkaç saniye sonra çalılıkların arasından bir grup adam çıktı. Üstlerinde yırtık pırtık kıyafetler vardı ve ellerinde sopalar, bıçaklar, kılıçlar taşıyorlardı.

Tom, grubun liderinin Elenna'yı saçından kavradığını görünce öfkelendi. Adam, diğer

elinde büyük bir bıçak sallıyordu. Bir başka adam, halatla Gümüş'ü yakalamıştı. Kurt, havlayıp adamı ısırmaaya çalışıyordu ama adam, elindeki uzun sopayla onu uzağında tutuyordu.

“Sana silahlarını bırakmanı söyledim,” dedi grubun lideri yeniden.

Elenna, adamın elinden kurtulmaya çalışıyor, geriye doğru tekmeler savuruyordu. “Bırak beni!” diye bağırdı. “Gümüş'ü de rahat bırakın!”

Adam, Elenna'nın saçını çekti. Bıçağını kızın boğazına dayayarak “Uslu dursana sen,” diye tısladı.

Tom, kılıcını yavaşça elinden bıraktı ve kalkanını indirdi. “Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Grubun lideri, Elenna'yı bir iki adım ileri itti.

“Benim adım Jent. Ünlü bir ödöl avcısıyım,” dedi böbürlenerek. “Bunlar da benim adamlarım.”

“Ünlü mü? Adını daha önce hiç duymamıştım,” dedi Tom sertçe.

“Gorgonialı değilsin de ondan,” dedi Jent. “Sen ve arkadaşların burada istenmiyorsunuz. Malvel, sizi yakalayana bin altın vaat etti. Altınlarımı almayı dört gözle bekliyorum.”

Tom, kaskatı kesilmişti. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Jent, elindeki bıçağı bırakmadan cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve onu Tom'un önüne fırlattı.

Tom, yerdeki kâğıdı alıp açtı. Tepesinde büyük harflerle "ARANIYOR!" yazıyordu. Yazının altına ise Tom ve Elenna'nın resimleri çizilmişti. Çizimlerin yanında "Bu serseriler izinsiz giriş, hırsızlık ve ihanet suçlarından aranmaktadırlar. Onları canlı getirene ödül verilecektir," yazıyordu.

Tom, dişlerini öfkeyle sıktı. Malvel, tüm bu yalanları onu engellemek için uydurmuştu. Kötü büyücü, bu afişleri tüm Gorgonia'ya dağıtmış olmalıydı. Malvel, belli ki Gorgonia'daki herkesi Tom ve Elenna'ya düşman etmeye çalışıyordu. Artık hiçbir yerde güvende değildiler.

"Malvel'e güvenmemelisin," dedi Tom, Jent'e.

Ödül avcısı sıritınca, kapkara dişleri göründü. "Malvel'in kim olduğunu çok iyi bilirim. Ama

neden umurumda olsun ki? Ben sadece paraya inanırım, Malvel'de de bol bol para var."

"Malvel'in sana gerçekten para ödeyeceğini düşünüyorsan, aptal olmalısın," dedi Elenna cesurca. "Seni kandıracak, görmüyor musun?"

Jent, onu umursamadı ve adamlarına dönerek "Kasabaya gidip, bu iki serseriye yakaladığımızı Malvel'e haber vermeliyiz," dedi. Sonra başıyla Tom'u işaret etti. "Çocuğu yakalayın, onu hırpalayabilirsiniz ama sakın öldürmeyin."

Gümüş, birdenbire bağlı olduğu halattan kurtularak ileri atıldı ve ödül avcısına saldırdı. Ama Jent, hızlı davranıp kurdun kafasına bir tekme savurdu. Kurt yere yığılmıştı. Bedeninin yavaşça inip kalkmasından hayvanın hâlâ nefes aldığı anlaşıyordu. Fakat bilincini kaybetmişti.

"Gümüş!" diye haykırdı Elenna.

Tom, öfkeden deliye dönmüştü. Kılıcını kapıp

Jent'e doğru atıldı ama ödöl avcısının adamları, silahlarını kaldırarak önüne bir duvar gibi dikilmişlerdi.

Tom ileri atıldığında, Jent yeniden çalılıkların ardına kaçmış, Elenna'yı da beraberinde sürüklemişti. Elenna, Jent'in elinden kurtulmaya çalışıyordu ama adam, ona göre çok güçlüydü.

Tom, bir süre sonra toynak sesleri duydu ve ağaçların arasından bir at çıktı. Jent, yanında Elenna ile atın üstündeydi.

“Yardım et Tom!” diye bağırdı Elenna. “Yardım et!”

At hızla uzaklaşırken, Tom, Sepron’u kurtarma işini biraz ertelemeye karar verdi. Önce Elenna’yı kurtarması gerekiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM İZ ÜSTÜNDE

Gorgonialı haydutlar, Tom'un kılıcından uzak durmaya dikkat ederek etrafını çevirdiler. "İşimizi zorlaştırma çocuk," dedi haydutlardan biri.

"Kılıcını indir."

"Kolaysa indirt bakalım!" dedi Tom kendine güvenerek.

Onların biraz uzağındaki Fırtına, onu desteklercesine kişnedi. Tom, düşmanlarını

inceledi. Yaklaşık on beş kişiydiler. Hepsi de korkutucu silahları olan, kaslı adamlardı. Suratlarındaki kendilerini beğenmiş ifadeden, Tom'dan sayıca üstün oldukları için onu yeneceklerini düşündükleri belli oluyordu.

Onlara ne kadar yanıldıklarını göstereceğim, diye geçirdi aklından Tom.

Haydutlardan biri, elindeki sopayı kaldırarak ileri atılınca, Tom, adamın kolunun altına sert bir darbe indirdi. Haydut yere yuvarlanırken, başka biri saldırıya geçti. Tom hemen ona döndü. Karşısındaki haydutla kılıçları birbirine dayandığında, altın eldivenler, Tom'a yenilmez bir hız ve beceri verdi. Tom'un kılıcı parladı ve bileğini çevirerek karşısındaki haydudun kılıcını düşürdü. Adam, boş ellerine bakakalmıştı. O sırada iki adam daha saldırıya geçti. Tom, ikisinin arasından ustaca sıyrılarak çarpışmalarını sağladı.

Haydutlar, çocuğa saldırmaya devam ediyorlardı. Aralarından biri Tom'u arkasından kavrayınca, Tom, dirseğini adamın göğsüne geçirdi. Haydut yere düşerken, beraberinde Tom'u da çekmişti. Bunun üzerine diğer haydutlar zafer çığlıkları atarak Tom'un üstüne çullandılar ve onu yere yapıştırdılar.

Tom, adamların ağırlığı yüzünden çamura batmıştı. Ayrıca haydutların pis vücutlarının

kokusu, onu nefessiz bırakmıştı. Tom'u yakalamak için her yerden eller uzanıyordu.

"Onu ele geçirdik!" diye bağırdı haydutlardan biri.

Ancak Tom, üstündeki altın zırhın ona verdiği insanüstü güçle silkelendi ve ayağa fırladı.

Haydutlar, hayret ve korkuyla karışık çığlıklar atarak dört bir yana savruldular.

Tom, etrafına bakındı. Haydutlar yere yığılmışlardı. Bazıları sersemlemiş, hiç kımıldamıyordu. Diğerleri ise inleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Tom, Gümüş'ün kendine geldiğini görünce sevindi. Kurt, haydutlara bakarak inledi.

"Boş ver onları oğlum," dedi Tom. "Bizim şimdi Elenna'yı kurtarmamız gerekiyor."

Fırtına'nın yanına koştu ve atın sırtına atladı. Fırtına ile çalılıkların etrafından dolaşılar ve

haydutların atlarının diğerk taraftaki dallara bağlanmış olduklarını gördü. Tom, kılıcıyla atların dizginlerini kesti ve onları serbest bıraktı. Ardından sırtlarına hafifçe vurarak, bataklığın aksi yönüne doğru koşmalarını sağladı.

“Haydutlar artık dörttnala peşimize düşemezler,” dedi memnuniyetle. Ardından Fırtına'yı, Jent'in uzaklaştığı yöne doğru çevirdi. Gümüş de yanlarında onları izliyordu.

Tom, ezilmiş çimenleri ve yerinden oynamış taşları izleyerek, ödöl avcısını takip ediyordu. Kısa bir süre sonra bataklıktan ve Kara Okyanus'tan uzaklaşarak, dağların ardına doğru yola koyuldular. Bu yol, Tom ve Elenna'nın önceden izlemiş oldukları yolun biraz daha doğusundaydı.

“Keşke buraları daha iyi biliyor olsaydım,” dedi Tom kendi kendine. “Jent, Malvel'e haber

göndermek için kasabaya gittiğini söyledi ama kasaba ne kadar uzakta bilemiyorum.”

Tekrar haritaya bakmayı düşündü ama ona güvenemeyeceğini biliyordu. Dağlara ulaştıktan sonra Jent’in izini sürmek daha da zorlaşacaktı. Ona hemen yetişmeliydi. Tom, Fırtına’nın hızlanmasını sağladı.

Tom, Fırtına ve Gümüş, nihayet dağlara ulaşmışlardı. Dağdaki patika, siyah kayaların arasından kıvrılıyordu. Tom biraz önlerinden gelen toynak seslerini duyunca irkildi.

Hemen öne eğilerek, sessiz olması için Gümüş’ün burnuna dokundu.

Ardından Fırtına’yı yavaşlattı ve büyük bir kayanın etrafından ilerlediler. Tom, Jent’in az ilerideki bir yamaca tırmandığını görmüştü. Elenna’nın bedeni, Jent’in atının eyerinden aşağı sarkıyordu.

Tom, Fırtına'yı tekrar hızlandırdı. Ödül avcısının Fırtına'nın toynak seslerini kayalık zeminde duymayacağını umuyordu. Fakat Jent hemen arkasını döndü ve onları görüp atını daha da hızlandırdı. Adam, birkaç saniye içinde gözden kaybolmuştu.

Tom, onu takip etti. Yamacın ötesinde, dar bir geçide doğru giden dik ve kayalık bir yokuş vardı. Jent, neredeyse yolun yarısını almıştı, atı iri kayaların arasından hızla ilerliyordu.

“Dur!” diye bağırdı Tom. “Dön de savaşılim!”

Jent, arkasına dönüp Tom’a baktı ama ne durdu ne de Tom’un meydan okumasına karşılık verdi.

Tom, Fırtına’yı yokuş aşağı sürerken oldukça dikkatliydi ama yine de geçide ulaşıncaya dek aralarındaki mesafeyi kısaltmayı başarmıştı. Yol düzleştğinde, artık yorulmuş olan Fırtına’yı hızlanması için son bir kez daha zorladı.

Tom, ödül avcısının uzaklaşmadan önce kılıcını çektiğini ve geçidin kayalık duvarlarına sürttüğünü gördü.

“Ne yapıyor?” diye mırıldandı Tom. “Elenna’ya zarar vermek için kılıcını mı biliyor acaba?”

Birden Tom'un tepesinden bir gümbürtü duyuldu. Çocuk, başını yukarı kaldırdığında Jent'in ne yaptığını anlamıştı. Kılıçtan çıkan titreşimler, kayaların üstündeki taşları yerlerinden oynatmış ve bu taşlar, Tom ile arkadaşlarının üstüne yağmaya başlamıştı.

Tom, dizginlere asıldı ve Fırtına'yı hemen kenara çekti. Onu, üstlerine doğru düşen iri bir kaya parçasından kurtarmayı son anda başarmıştı. Dört nala ilerlerken her yönden, düşen kayaların gümbürtüsü geliyordu. Tom, başını eğerek üstüne doğru düşen bir kayadan kıl payı kurtuldu. Kaya, saçlarını yalayıp geçmişti.

Gümüş, yere düşen bir kaya parçasının üstünden atladı. Kurdun üstüne taş ve toprak yağıyordu ama Gümüş koşarak ilerlemeye devam ediyordu.

Fırtına'nın boynuna doğru eğilmiş olan Tom, sırtına ve omuzlarına düşen küçük taşları hissedebiliyordu. Havadaki toz ve kum gözlerini yakmıştı.

Ardından yolun sonuna geldiler. Kaya yağmuru sona ermişti. Jent ve Elenna ise gözden kaybolmuşlardı.

Tom, Fırtına'yı yavaşlattı ve dikkatle etrafına bakmaya başladı. Zeminini inceledi ama Jent'in ne tarafa gittiğini anlayamadı. Geçidin ardından yol, iki farklı patikaya ayrılıyordu.

Tom, *hangi yoldan gitmeliyim acaba?* diye sordu kendi kendine.

ALTINCI BÖLÜM

KURTARICI GÜMÜŞ

Gümüş, birden heyecanla havladı. Patikalardan birine doğru atılarak toprağı kokladı ve hevesle Tom'a baktı.

“Aferin Gümüş!” diye bağırdı Tom. İçi rahatlamıştı. “Elenna’nın kokusunu aldın, değil mi?”

Gümüş, tekrar havladı ve patikada koşmaya başladı.

“Tamam oğlum, yolu göster,” dedi Tom.
“Endişelenme, hemen arkanda olacağım.”

Gümüş’ün seçtiği patika, bir süre sonra kayalıklardan uzaklaşarak çorak bir araziye varmıştı. Tom, hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Fakat burnunu toprağa yapıştırmış olan Gümüş’ün doğru yolda olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Kurt, Tom’u bir tepenin zirvesine çıkardı. Tom, tepeden aşağıya baktığında, bir sürü çatı gördü. Çatılardaki bacalardan duman yükseliyordu.

Kasaba burası olmalı, diye düşündü Tom. Ardından Fırtına’nın boynunu okşadı. “Haydi, gidelim oğlum.”

Tepeden aşağıya doğru inen patikayı izleyerek kasabaya ulaştılar. Tom, atın sırtından inerek yanına geçti. Fırtına’nın diğer yanından da Gümüş

ilerliyordu. Sokaktaki insanlar şüpheyle onlara bakıyor ama kimse bir şey söylemiyordu.

Üstlerindeki Avantia kokusu, Gorgonia'nın diğer kasabalarında başlarına dert açmıştı. Ancak bu koku, Tom ve arkadaşlarının üstünden giderek siliniyordu. Onlar geçerken, kimse arkalarından havayı koklamıyordu artık.

Tom, insanların aceleyle bir yöne doğru ilerlediklerini fark etmişti. Jent ve Elenna hakkında bir şeyler duyma umuduyla kalabalığa karışmaya karar verdi. Böylece kasabalıları meydana kadar takip etti.

Meydanın ortasındaki ahşap platformun etrafında, büyük bir kalabalık toplanmıştı. Tom, platformdaki manzarayı görünce, şaşırdı ve öfkelendi. Açıklığa tahtadan bir düzenek yerleştirilmişti. Elenna'nın başı ve elleri iki

tahtanın arasına sıkıştırılmıştı. Hemen yanında, aynı durumda olan kızıl saçlı başka bir kız daha vardı.

Kalabalık, tutsaklara bakmak için platforma doğru sokuluyordu. Kızların bu haline bakıp eğleniyor, hatta kimileri kızların üzerine taş atıyordu. Taşlardan biri, az kalsın Elenna'nın başına çarpacaktı.

Tom, Gümüş'e baktı. Kurt da öfkeyle gerilmişti. Dişlerini ortaya çıkarmıştı ve boğazından derin bir hırıltı yükseliyordu. Tom, Gümüş'ün kızgınlığının işlerine yarayabileceğini fark etti birden.

Gri kurdun yanına diz çöktü ve "Haydi oğlum," dedi onu cesaretlendirerek. "Elenna'yı kurtar!"

Gümüş, bir anda kalabalığın arasına daldı. Sivri dişlerini gösterip korkunç bir sesle havladıkça, insanlar geriye çekiliyordu. Adamlar, kadınlar ve çocuklar, itişe kakışa platformdan uzaklaştılar.

Tom, önden yolu açan Gümüş'ü izliyordu. Kurt, platforma zıpladı ve Elenna'nın yanına koştu.

Elenna'nın yüzü, kalabalığın ona attığı taşlar yüzünden yara bere içinde kalmıştı. Buna rağmen Tom'a hafifçe gülümseyerek "Neden bu kadar geciktiniz?" diye sordu.

“Jent’in adamları bizi biraz uğraştırdı,” diye açıkladı Tom. “Fakat hepsinin hakkından gelmeyi başardım.” Elenna’nın bağlı olduğu kalın, demir zincirlere bakarak “Seni buradan çıkarmalıyız,” diye ekledi.

“Jent, kilitlerin büyüğü olduğunu söyledi. Onları yalnızca Malvel açabilirmiş,” dedi Elenna endişeyle.

Tom, sinirli sinirli gülümsedi. “Çok kötü. Onun gelmesini beklemeyeceğiz herhalde.”

Kılıcını çekti ve büyüğü eldivenlerin ona kazandırdığı yeteneğe odaklandı. Ardından kılıcını havada savurarak, tüm gücüyle onu kilidin üstüne indirdi. Kilit sarsılmış ama kırılmamıştı. Tom tekrar vurdu. Kilit, hâlâ sapasağlam duruyordu. Üçüncü vuruşunda ise kılıç demiri kesmeyi başarmıştı. Kilit, iki parça halinde yere düştü.

Tom, onu kütükten çıkarırken, Elenna endişeyle “Şimdi sıra diğerinde,” dedi. “Odora’yı da kurtarmalıyız.”

Tom, Elenna’nın yanındaki kızıl saçlı kıza baktı. Kızın yüzü yara bere içindeydi ve bitkinlikten solmuştu. Ancak gözleri, cesaretle parlıyordu. Tom ikinci kilide vururken, kız, umut dolu gözlerle onu izledi. Çocuk, ikinci kilidi de kırmayı başarmıştı.

Kız, “Teşekkür ederim,” dedi minnettarlıkla.

Bu sırada Gümüş, platformun kenarında başını geriye atmış, uluyordu. Tom, kurdun korkutucu ulumasının kasabalıları uzak tuttuğunu fark etti.

“Fırtına’nın yanına git,” dedi Tom Elenna’ya. O sırada iki kızın platformdan inmelerine yardım ediyordu. “Kasabalılar gelmeden buradan uzaklaşmalıyız.”

Elenna ve Odora, sendeleyerek Fırtına'nın yanına gittiler. Tom, kızların ata binmelerine yardım etti. Gümüş de platformdan aşağıya atladı ve aralarına katıldı.

Bu sırada kasabalılar, meydanı yeniden doldurmuşlardı. Kalabalıktan öfkeli bağrışmalar yükseliyordu.

"Durun!" diye bağırdı kasabalılardan biri.

“Yakalayın onları!” diye bağırdı bir başka öfkeli ses.

“Kaçmalarına izin vermeyin!”

Tom, Fırtına'yla uzaklaşırlarken arkasına baktı. Bir an Jent'i gördü. Jent, çok öfkeliydi ve kalabalığın arasından onlara ulaşmaya çalışıyordu.

Buradan hemen uzaklaşmalıyız, diye düşündü Tom. Kasabanın yollarını daha iyi bilmeyi çok isterdi. Kasabalılar bizi yakalarsa, mahvoluruz.

YEDİNCİ BÖLÜM

NARGA'DAN HABERLER

Yandaki bir sokağı işaret eden Odora, “Bu taraftan!” dedi. “Kasabanın dışına daha hızlı çıkar, ormana saklanabiliriz.”

Tom, bacak zırhının ona verdiği hıza güvenerek, Fırtına'yı sokağa doğru sürdü. At, evlerin arasından dörtnala ilerlerken, Tom, kasabalıların bağırışmalarını ve koşuşturan ayak seslerini hâlâ duyabiliyordu. Fakat Fırtına ve Tom, onları

izleyenleri atlatmayı başaracak kadar hızlıydılar. Kasabanın sınırına ulaştıklarında, kalabalığın gürültüsü neredeyse yok olmuştu.

“Yazık oldu!” dedi Elenna gülerek. “Jent, altınlarına kavuşamayacak artık.”

Kasabayı arkalarında bıraktıktan sonra girdikleri patika, onları bir tepenin üzerinden ormana doğru götürdü. Tom, kılıcını kınına soktu ve Fırtına’yı ağaç dallarının altına doğru sürdü. Gorgonia’ya ilk geldiklerinde, kötü ormanın onu ve Elenna’yı yakalamaya çalıştığını anımsadı.

Tom ve arkadaşları ormanda ilerlerken, ağaçlar hareketsizdi neyse ki.

Açık bir araziye ulaştıklarında Tom, Fırtına’yı durdurdu. Elenna ve Odora’nın attan inmesine yardım etti. “Neden biraz dinlenmiyorsunuz?” dedi kızlara. “Ben, bir ağaca tırmanıp takip ediliyor muyuz, diye bakacağım.”

Elenna ve Odora, yerdeki nemli yaprakların üstüne oturdular. Gümüş de nefes nefese kalmış bir halde yanlarına çöktü.

Tom, sihirli çizmelerinin gücünü kullanarak yüksek bir ağaca tırmandı. Ağacın tepesinden bütün kasabayı görebiliyordu.

“Peşimizde kimse yok,” diye seslendi aşağıya.

Ardından dönüp diğer yöne baktı. Ufukta, Kara Okyanus'un parıldayan çizgisini görünce ürperdi. Hızla aşağıya inip Elenna ve Odora'nın yanına çöktü.

"Kara Okyanus'tan çok uzaklaştık," dedi. "Ama şimdi yola çıkarsak, karanlık çökmeden orada olabiliriz."

"Kara Okyanus mu?" diye bağırdı Odora. Korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle Tom'a baktı. "Orası korkunç bir yerdir. Oraya asla gitmemelisiniz."

"Neden?" diye sordu Elenna birdenbire doğrularak.

"Suyun içinde gizlenen korkunç bir şey var," dedi Odora. Korkudan titremeye başlamıştı. "O şey kardeşimi öldürdü, az kalsın beni de öldürecekti."

Tom, Elenna'ya baktı. Odora, savaşmaları gereken Canavarı görmüştü.

Uzanıp kızın elini tuttu. “Bize bildiğin her şeyi anlat,” dedi. “Bu çok önemli. Kara Okyanus’ta yaşayan Canavarı yenmek için buraya geldik biz.”

Odora pek emin değildi. Yine de bir an duraksadıktan sonra cevap verdi. “Kardeşim Dako ve ben, Malvel’e karşı savaşan asilerdeniz. Kaçak silahları taşıdığımız gemiyle okyanustan sahile doğru geliyorduk. Tam sahile ulaşmıştık ki sudan korkunç bir canavar çıktı.”

“Neye benziyordu?” diye sordu Elenna.

“Dev gibiydi ve altı tane başı vardı,” diyen Odora yutkundu. “Dako’yu gemiden dışarı çekti ve kardeşimi bir daha göremedim.” Elenna kızı teselli etmek için omzunu okşadı. “Canavar gemiyi devirdi,” diyerek devam etti Odora. “Ben suya düştüm. Sonrasında tek hatırladığım, kıyıya vurmuş olduğum. Malvel’in adamları beni buldu ama onlardan kaçamayacak kadar bitkindim. Sen

kurtarmasaydın, beni öldüreceklerdi. Sana ne kadar teşekkür etsem az.”

“Canavar hakkında bize bilgi vererek zaten teşekkür etmiş oldun,” dedi Tom. “Onunla ilgili hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?”

“Malvel’in adamlarının onun hakkında konuştuklarını duydum,” diye cevap verdi Odora. “Adının Narga olduğunu söylediler.”

“Onu yenmek nasıl mümkün olurmuş, bir şey söylediler mi?” diye sordu Elenna.

Odora, başını iki yana salladı. “Kimse onu yenemez. Çok güçlü bir Canavar o. Lütfen bunu denemeyi bile aklınızdan geçirmeyin. Dako’yu öldürdüğü gibi sizi de öldürür.”

“Denemeliyiz,” dedi Tom. Kıza görevlerinin ne olduğunu anlatacak zamanları yoktu ama onun verdiği her bilgi, işlerine yarayabilirdi.

Odora, derin bir nefes aldı. “Asiler, acil

durumlar için bir kayık kullanıyorlar. Onu kullanabilirsiniz. O kayığı buranın kuzeyindeki bir koyda saklıyoruz. Uzaktan kılıca benzeyen siyah kayalığı bulun, kayık orada.”

“Teşekkürler,” dedi Elenna.

Odora, kızıl saçlarını arkasına attı. “Bana teşekkür etmeyin. Size olan borcumu asla ödeyemem.”

“Şimdi nereye gideceksin?” diye sordu Elenna. “Malvel’in adamları seni yakalayabilir. Seni burada bırakamayız.”

“Beni merak etmeyin,” dedi Odora. “Buranın birkaç kilometre kuzeybatısında asilerin toplandığı bir kamp var. Orada güvende olurum. Siz de güvende olursunuz. Sizi aramıza alırız.”

“Sizi bulmamız zor olabilir,” diye cevap verdi Tom.

“Elimizde Malvel’in bize yolladığı bir harita var,” dedi Elenna. “Ama ona güvenemeyiz.”

“Verin de bir bakayım,” dedi Odora.

Tom, Malvel’in haritasını Fırtına’nın sırtındaki çantadan aldı.

Odora, haritayı açtı. Yerden küçük bir dal parçası aldı ve haritanın üstünde bir yeri işaret etti. İşaret ettiği yer, kıyıdan pek uzak sayılmazdı. “İşte. Kampımız burada. Bulamamanız imkânsız.” Tom ve Elenna’ya bitkin bir biçimde gülümsedi. “Merak etmeyin, kampımızdakiler kasabalıların aksine barışçıl insanlardır.”

Odora, ayağa kalktı ve onlarla vedalaşıp ormana doğru yürüdü.

Tom, Odora artık görünmeyecek kadar uzaklaşana dek onu izledi. “Umarım bir gün onunla yeniden karşılaşırız,” diye mırıldandı. O sırada Elenna’nın ayağa kalkmasına yardım ediyordu.

“Umarım,” dedi Elenna. “O, cesur bir kız ve

Malvel'in krallığından daha iyi bir yerde yaşamayı hak ediyor."

Tom, kötü büyücünün ismini duyunca kararlılıkla doğruldu. "Yeni bir Canavar avına hazır mısın?" diye sordu.

Elenna, ellerini beline koydu. Yara bere içinde olmasına rağmen, gözleri cesaretle parlıyordu. "Ben her zaman hazırım," diye yanıtladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KARA OKYANUS

Tom ve Elenna, Kara Okyanus'a doğru bakıyorlardı. Yosunlu kara dalgalar, sahilin siyah kumlarına vuruyordu. Tom, daha önce hiç böyle kasvetli bir yer görmemişti.

Fırtına, kumları beğenmemiş gibi toynaklarını zemine sürüp duruyordu. Gümüş ise sahile doğru koşup okyanusu kokladı ve hemen geri çekildi.

"Haydi, oğlum!" diye seslendi Elenna.

Kurt, Elenna'nın yanına döndü. Kürkünden siyah kumlar dökülüyordu.

Elenna, Tom'a dönerek "Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu.

Tom, keskin görüş gücüyle okyanusun sakın yüzeyini inceledi.

"Narga'yı göremiyorum," dedi Tom. "Sepron'dan da hiç iz yok."

Avantia'nın iyi Canavarını kurtarmakta geç kaldıklarını düşününce, içini derin bir endişe kaplamıştı.

"Sence ne yapmalıyız?" diye sordu Elenna.

Tom, Sepron'la ilk karşılaşmalarını ve Korkunç Ahtapot Zepha ile mücadelesini hatırladı. Suyun altında yaşadıklarını hatırlayınca, göğsü yine sıkışmıştı. "Bu savaşın su üstünde olmasını isterim," dedi sonunda. "Bu kara sulara dalmak çok tehlikeli. Hiçbir şey göremem!"

“O zaman asilerin kayığını bulalım, haydi!” dedi Elenna.

“Tamam. Odora, kayığın buranın kuzeyinde olduğunu söylemişti,” dedi Tom. “Haydi gidelim.”

Tom ve Elenna, Fırtına'nın ardından sahilde yürümeye başladılar. Siyah sudan uzak durmaya çalışıyorlardı. Gümüş ise oradan oraya koşturup duruyor, denizin kıyıya yığıldığı siyah yosunları koklayıp, sürekli huzursuzca uluyordu.

Biraz kuzeye doğru ilerledikten sonra, kayaların arasındaki bir koya ulaştılar.

Elenna, koyun yanındaki ince ve dik kayalıkları göstererek, “Burası Odora'nın bize sözünü ettiği yere benziyor,” dedi. “Kılıç şeklinde bir tepe var şurada.”

Tom, Fırtına'yı sahilde bıraktı ve koyun girişindeki kayalıklara tırmanmaya koyuldu.

“Burada kal,” dedi Elenna, Gümüş'e. “Birilerinin geldiğini görürsen, bizi uyar.”

Gri kurt, Fırtına'nın yanında kumlara oturdu. Burnunu dikkatle havaya dikmiş, kuyruğunu yere vuruyordu.

Tom'a yetişen Elenna, "Kayığı bulmak kolay olmayacak," dedi. "Odora, asilerin dışarıdan görünmemesi için kayığı gizlediklerini söylemişti."

Tom, koyun etrafındaki kayalıkların çoğunun pas rengi, ölü yosunlarla kaplı olduğunu fark etti. Ardından suyun üstünde yüzüyormuş gibi görünen bir yosun yığını gördü.

"İşte orada!" diye bağırdı.

Tom ve Elenna, suyun yüzeyindeki yosun yığınının doğru ilerlediler. Yakından bakınca, yosunların altında ahşap bir kayık bulunduğu belli oluyordu. Yosunları kucaklayıp suya atarak kayığı ortaya çıkarmaya koyuldular.

"Onu kullanamayız," dedi Tom. Kayığın direğinin boylu boyunca yerde yattığını görünce,

hayal kırıklığına uğramıştı. “Kayığın direği kırılmış.”

“Hayır, kırık değil,” dedi Elenna hafifçe gülümseyerek. “Böyle olması normal. Asiler, kayığı saklamak kolay olsun diye onu yere uzatmış olmalılar.”

Yosunları temizlediklerinde, Elenna, cıvataları sıkıştırıp, Tom'a direğin nasıl kurulacağını gösterdi.

"Bu maceraya denizi tanıyan biriyle çıkmış olmam ne şans," dedi Tom gülümseyerek.

Elenna, yelkenleri ve kürekleri kontrol etti. "Yelkenler biraz yıpranmış," dedi, "ama işimizi görür."

"Umarım," dedi Tom. "Ne kadar açılmamız gerekeceğini bilmiyoruz."

Kayık, sonunda hazırды. Tom, Fırtına ile Gümüş'ün yanına döndü ve onları koyun yanındaki bir ağaçlığa götürdü. Ardından Fırtına'nın eyerini çıkardı ve vedalaşmak için atın parlak siyah boynunu okşadı.

"Geç kalmayız," dedi. "Burada güvende olursunuz."

"Burası, diğer yerlerden çok daha güvenli," dedi

Elenna. Ellerini Gümüş'ün boynundaki kalın kürke daldırarak, onu kucakladı.

Arkadaşlarını güvenli bir yere gizleyen Tom ve Elenna, kayığa bindiler. Elenna, küreklerden birini kullanarak, kayığı kayalıklardan uzağa, okyanusa doğru itti. Tom halatlara asılınca, yelkenler yükseldi ve içleri rüzgârla doldu. Elenna, kayığın yönünü ayarladı ve Kara Okyanus'a açıldılar.

“Hangi yöne gideceğiz?” diye sordu.

“Tek bildiğim, Narga'nın oralarda bir yerde olduğu,” dedi Tom. Kayık, dalgaların arasında yol alırken, keskin görüş gücüyle suyun yüzeyini tarıyordu. Koydan oldukça uzaklaşmışlardı. Kayığın yakınlarında bir şeyin yüzeye çıktığını görünce heyecanlandı. Fakat onun yalnızca bir yunus olduğunu görünce rahatladı. Ancak yaratık tekrar yüzeye çıkınca onun, Avantia yunuslarına

benzemediğini fark etti. Yunusun parlak siyah bir derisi vardı ve derisinden gökyüzünün kırmızı rengi yansiyordu. Burnu da sıradan yunuslarınkinden uzundu. Ağzını açınca siyah, sivri dişleri ortaya çıktı.

Tom ürpererek “Okyanus da karadaki gibi kötülüklerle dolu,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Elenna suyu işaret ederek. “Şu denizyıldızına baksana. Yengeç gibi kıskaçları var.”

Tom o yöne bakınca, siyah kıskaçları gördü. O andan itibaren dikkatini korkunç deniz yaratıkları yerine, Sepron ya da etrafa korku salan Narga’ya verecekti.

Sahil, artık ufukta karanlık bir çizgi haline gelmişti. Tom, siyah suyun yüzeyinde çok renkli bir şeyin yüzdüğünü gördü. “İşte orada!” diye seslendi bir yeri işaret ederek.

Elenna, kayığı oraya doğru çevirdi. Yaklaşınca, Tom, gördüğü şeyin Sepron olduğunu anladı.

Asil deniz yılanı, dalgaların üstünde hareketsiz yatıyordu. Suyun üzerine boylu boyunca uzanmıştı. Avantia'dayken pırıl pırıl parlayan pulları, artık donuk ve cansız görünüyordu.

“Ölmüş olabilir!” dedi Elenna. Ağlamak üzereydi.

Tom, cevap vermedi. Birlikte küreklere asıldılar. Kayığın daha hızlı gitmesini sağlamaya çalışıyorlardı.

Dev Canavarın yanına ulaştıklarında “Sepron!” diye bağırdı Tom.

Ama deniz yılanının gözleri kapalıydı ve hiç tepki vermiyordu.

Elenna, umutsuzca “Sepron, lütfen uyan!” diye yalvardı. Fakat Canavarın sesi çıkmadı.

Tom, öfke ve umutsuzluk karışımı bir duyguyla boğuşuyordu. Bu kadar yolu boşuna mı gelmişlerdi yani? Çocuk, Boğa-Adam Torgor'u yendiğinde kazandığı gücü kullanmaya karar verdi: Avantia'nın iyi Canavarlarının düşüncelerini okuma gücünü. Gözlerini kapatıp zihnini açtı ve kemerindeki kırmızı mücevhere dokundu. Fakat Sepron'la ilgili hiçbir şey hissedemiyordu.

"Tom," dedi Elenna. "Sence...?"

Elenna'nın sorusu yarım kaldı çünkü üstlerine karanlık bir gölge düşmüştü. Gorgonia'nın batan güneşinin kırmızı ışığı yok olmuştu.

Tom, arkasına döndü. Suyun yüzeyinden altı dev yılan kafası yükseliyordu.

"Narga!" diye bağırdı Elenna nefesi kesilerek.

DOKUZUNCU BÖLÜM NARGA'NIN ÖFKESİ

“Nihayet!” diye bağırdı Tom kılıcını çekerek. “Ya Sepron’u kurtaracağım ya da onun öcünü alacağım!”

Altın çizmelerin ona verdiği güçle, kayığın direğine tırmandı. Direğin tepesine ulaşınca, boştaki eliyle kılıcını Narga’ya doğru savurdu.

Canavarın kafaları, kenara kaçıp dört bir yandan Tom’a saldırdı. Tom, onlardan kaçmayı başarmıştı

ama yılanın çeneleri ona o kadar yaklaşmıştı ki çocuk, Narga'nın sarı dişlerini görmüş ve pis kokulu nefesini hissetmişti.

Tom, yeniden saldırdı. Bu kez Narga'nın altı boynunu hedef almıştı ama Canavar çok hızlıydı. Narga'nın kafalarından biri Tom'a doğru yöneldi ve kolunu dürttü. Bu darbe, Tom'un tutunduğu direği bırakıp, aşağı düşmesine neden oldu.

Elenna, "Tom, hayır!" diye bağırdı panikle.

Fakat Tom, havada ustaca bir takla atıp arkadaşının hemen yanına düşmeyi başarmıştı. Elenna rahatlayarak gülümsedi ve okunu yayına takarak atış yapmaya hazırlandı. Tom, kılıcını sımsıkı tutarak yeniden Narga'yla yüzleşmek üzere döndü. Altı yılan kafası, öfkeyle gürledi ve Gorgonia'nın kırmızı göğüne doğru yükseldi. Okyanustan gökyüzüne doğru bir kule gibi yükselen Narga'nın üstünden sular dökülüyordu.

Canavarın bedeni, parlak siyah kabartılarla kaplıydı ve derisinden kötü kokulu okyanus çamuru süzülüyordu. Tom ve Elenna, Canavarın yükselişini ve nihayet suyun yüzeyinde dimdik duruşunu hayretle izlediler. Altı yılan kafası, birbirlerine

dolanarak tıslıyordu. Kötü Canavar, dalgaların arasından onlara doğru ilerlemeye başladı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Elenna. Oku ve yayı elindeydi.

“Her zaman yaptığımızı,” dedi Tom sert bir sesle. “Savaşacağız!”

Narga kayığa ulaşmadan, Tom, havaya sıçradı. Canavarın kıvrıla kıvrıla hareket eden boyunlardan kaçarak, onun sırtına atladı ve kılıcını Narga’nın bedenine sapladı. Kılıcının Canavarın bedenine girdiğini hissetti. Elenna’nın fırlattığı iki ok da yaratığın vücuduna isabet etmişti.

Deniz canavarı öfkeyle kükredi ve bedenini sağa sola savurdu. Tom’u üstünden atmaya çalışıyordu. Tom, dişlerini sıkarak tüm gücüyle Canavara tekrar saldırdı. Narga’nın bedeni şiddetle titredi, ardından hareketsiz kaldı.

“Başardın Tom!” Rüzgâr, Elenna’nın sesini Tom’a taşımıştı. “Canavarı yendin.”

Tom, kayığa atladı. Narga’nın dalgaların arasına gömülmesini bekliyordu. Fakat Canavarın kafalarının tekrar yükseldiğini ve gürlemeye başladığını görünce, hayal kırıklığına uğradı. Narga’yı yenememişti. Hatta Canavar, şimdi daha da güçlü görünüyordu.

“Üstümüze doğru gelmeye devam ediyor!” dedi Elenna ve ok atmaya hazırlandı.

Narga’nın altı kafası, yine kayığın üstünde belirmişti. Bunu gören Tom, kalkanını kaldırdı. Ardından gözünün ucuyla derin, karanlık sulardaki hareketi fark etti.

“Sepron bu!” diye bağırdı Elenna hayretle.
“Yaşıyor!”

Sepron’un bedeni, güçlü bir şekilde bükülerek kayığa doğru atıldı. Tom deniz yılanının pullu

derisindeki yaraları ve kesikleri görebiliyordu. Tom, o yaralara Narga'nın sebep olduğunu düşününce, yeniden öfkeleni.

Dev deniz yılanı, kendisini kayıkla Narga'nın arasına atmış, devasa kafasını kötü Canavara doğru savurmuştu. Narga afalladı ama sonra tekrar

hızla kendine geldi. Tom, Narga'nın altı kafasının Avantia'nın asil Canavarına saldırdığını görünce, korkuyla irkildi.

Kafalar, Sepron'un etrafını sarmışlardı ve Canavarı ısırıp duruyorlardı. Deniz yılanı, öfke ve acıyla kükredi.

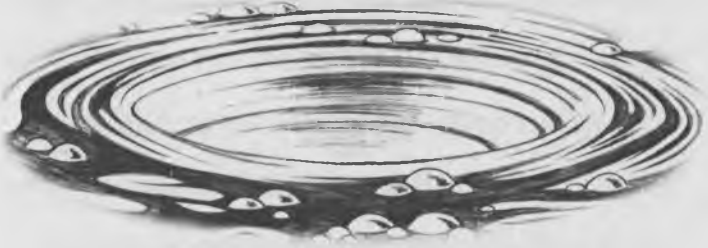
"Ah, Sepron!" diyen Elenna'nın çaresizliği, sesinden okunuyordu.

Tom, bir an umutsuzluğa kapıldı. Macerası böyle mi bitecekti yani?

ONUNCU BÖLÜM

GİRDAP

“Sepron’un ölmesine izin vermeyeceğim!” dedi
Tom yumruklarını sıkarak.

“O zaman hemen yeni bir plan yapmalıyız,” diye
karşılık verdi Elenna.

Tom etrafına bakındı. Birkaç adım ötede,
uzun bir halat gördü. Aklına hemen Elenna’nın
bataklıkta iki kıyı arasına kurduğu köprü gelmişti.

Öne atılıp halatı aldı ve Elenna’ya uzatarak

“Buna bir ok bağla,” dedi. “Ok, Canavara fırlatmanı istiyorum.”

Elenna, Tom’a ne dediğini anlamamış gibi baktı ama ikiletmeden harekete geçti. Halatın bir ucunu sağlam bir şekilde oka bağladı.

“Ben sana işaret verince, oku yolla,” dedi Tom. “Narga’nın yanından geçecek şekilde fırlat.”

Elenna, kafası daha da karışmış bir halde oku yayına yerleştirdi. Tom da kendini bağlayarak hayatının sıçrayışına hazırlandı.

Sepron, suyun üzerinde baygın yatıyordu. Arada bir kıpırdamasından, hâlâ canlı olduğu anlaşılıyordu. Narga, altı kafasıyla tekrar iyi Canavara saldırmadan önce, zafer dolu bir çığlık attı.

“Şimdi!” diye bağırdı Tom.

Elenna oku fırlatınca, Tom da okun peşinden havaya sıçradı. Oku yakalayarak Narga’nın

kafalarının etrafına doladı. Bir an için Canavarın sırtına inmiş, ardından altın çizmelerin gücünü kullanarak tekrar kayığa, Elenna'nın yanına dönmüştü. Canavarın altı kafası da Tom'un halatla attığı ilmiğin içine sıkışmıştı.

Arkadaşı hayranlıkla Tom'a bakıyordu. "Tom, harika bir fikir bu!" diye bağırdı.

Tom, altın göğüslüğün ona verdiği güçle halatın diğer ucunu kavradı ve hızla çekti. Narga'nın kafaları öfkeyle tıslayarak, sağa sola savruluyordu. Fakat kötü Canavar, bir türlü halattan kurtulamıyordu.

Tom, halatın iki ucunu Elenna'ya vererek "Al bakalım," dedi. "Sıkı tut!"

Elenna, kayığın direğine yaslandı ve dengede durmak için ayaklarını yere sabitledi. Narga, hâlâ öfkeyle halattan kurtulmaya çalışıyordu.

Tom, kılıcını çekti ve başının üstünde çevirerek

fırlattı. Kılıç uçararak Narga'ya gitmiş ve Canavarın altı kafasını birden uçurarak, tekrar Tom'un eline dönmüştü. Narga'nın kafaları suya düşerek, birer taş gibi okyanusun derinliklerine gömüldü. Bedeni ise kızgın tavadaki tereyağı gibi eriyerek suya karıştı. Nihayet Canavar ortadan kaybolmuştu.

Elenna, halatı bırakarak derin bir nefes aldı.
"Başardın!" dedi nefes nefese.

"Başardık!" dedi Tom.

Narga'nın bedeninin yok olduğu bölge, birden kabarcıklarla doldu. Ardından hızla döne döne

bir girdaba dönüştü. Tom ve Elenna'nın kayığı, girdabın hemen yakınında ama güvenli bir yerdeydi. Girdabın derinliklerine bakan Tom aydınlık, yeşil bir su gördü. Uzaklarda kumlu bir sahil ve tepeler görünüyordu.

“Avantia burası,” diye fısıldadı. “Geri dönmek için bir geçit.”

Tom dönüp, onların az ötesinde dalgaların üstünde yüzen Sepron'a baktı. Deniz yılanı, çarpışmadan ötürü bitkin düşmüştü. İyi Canavarın nasıl savaştığını düşününce, Tom'un kalbi gururla doldu.

Kemerindeki kırmızı mücevhere dokundu ve mesajını düşünce yoluyla Sepron'a yolladı: *Sepron buraya gel! Eve dönüş yolun burada.*

İyi Canavar, yavaşça girdabın kenarına doğru yüzdü. Başını kaldırıp doğrudan Tom'a ve Elenna'ya baktı. Tom, Canavarın onlara teşekkür ettiğini anlayıp gülümsedi.

“Sepron bize teşekkür ediyor, Elenna,” dedi.

“Bir şey değil, Sepron,” dedi Elenna.

İyi Canavar, girdabın derinliklerine baktı ve içine atladı.

Tom, Canavarın ardından baktı ve Sepron’un rengârenk pullarının Avantia’nın güneşli sularına kavuşunca nasıl da canlandığını izledi. Su yılanı, eski gücüne kavuşmuş, dalgaların arasında yüzüyordu. Ardından ışık solmaya başladı ve girdap dindi. Kayık, artık sakın sakın Kara Okyanus’un yüzeyinde duruyordu.

“Keşke biz de onunla Avantia’ya dönebilseydik,” dedi Tom yavaşça, “ama tamamlamamız gereken bir görevimiz var.”

“Evet, doğru,” dedi Elenna kararlılıkla. Kayığın arkasına ilerleyip, onun yönünü değiştirdi. “Hayci, sahile dönelim.”

Tom, yelkenleri sabitlemek için halata asıldı.

O sırada kayığın hemen yanında, suyun üstünde Narga'nın sarı dişlerinden birinin yüzdüğünü gördü. Dişin üzerinde, sarı bir mücevher vardı.

Tom, kayıktan sarkarak suyun üstündeki dişi aldı. Ardından kılıcının ucuyla sarı mücevheri diştten çıkarıp, kemerine yerleştirdi.

“Ne işe yarıyor acaba?” diye sordu Elenna hevesle.

“Henüz bilmiyorum,” dedi Tom. “Bir farklılık hissetmiyorum. Belki de aklım hâlâ Narga’yla yaptığımız mücadelede olduğu içindir.”

Zihni birdenbire mücadelenin görüntüleriyle dolmuştu. Narga’nın kafaları ona saldırırken direğe nasıl tutunduğunu, Canavarın sırtına atlayışını ve yaratığın ne kadar kötü koktuğunu hatırladı. Elenna’nın okunu yakalamak için atıldığında saçlarının arasından geçen rüzgârı hâlâ hissedebiliyordu.

“Hey!” diye bağırdı. “Narga’yla mücadelemiz hakkında her şeyi hatırlıyorum. İnanılmaz detaylar var. Bence sarı mücevher, bana çok iyi bir hafıza verdi.”

Elenna, keyifle güldü. “Bu, gerçekten işimize yarar. Artık sadece Malvel’in yalancı haritasına

güvenmek zorunda değiliz, senin hafızan da bize yardımcı olacaktır!”

Tom, gülümseyerek halatlara asıldı ve rüzgâr yelkenleri doldurdu. Kayık, Gorgonia sahiline yönelmişti. Fakat fazla ilerlemeden, önlerinde tanıdık, mavi bir ışık belirdi. Dalgaların arasından kayığa doğru geliyordu.

“Bu, Büyücü Aduro olmalı!” diye bağırdı Elenna.

Sözlerini tamamlar tamamlamaz, iyi büyücünün görüntüsü belirdi.

Aduro, gülümsüyordu. “Aferin size!” dedi. “Tom, senin kahraman bir çocuk olduğunu her zaman biliyordum. Senin de öyle Elenna.”

Tom’un içi gururla doldu. “Yapmamız gerekeni yaptık sadece. Sepron’un acı çekmesine izin veremezdik.”

Elenna, “Bir sonraki Canavar nasıl bir şey olacak?” diye sorunca, iyi büyücünün gülümsemesi silindi.

“Ne kadar cesur ve becerikli olduğunuzu biliyorum,” dedi. “Bunlara bir sonraki görevinizde de ihtiyacınız olacak. Dikkatli olmalısınız. Kaymon’la karşılaşacaksınız. O, tahmin edebileceğinizden çok daha kötü bir Canavardır.”

Tom, Elenna’ya kararlı bir bakış attı. “Bize onun hakkında bilgi verebilir misin?” diye sordu.

Fakat Aduro’nun görüntüsü yok olmaya başlamıştı. Dudakları hareket ediyordu ama Tom onu duyamıyordu.

“Bekle!” diye bağırdı Tom. Ancak mavi ışık, çoktan kaybolmuştu. Tom, artık siyah dalgalardan ve hızla yaklaştıkları sahilden başka bir şey göremiyordu.

“Keşke Aduro biraz daha kalabilseydi,” dedi Elenna. “Onu görünce, aklıma hep Avantia geliyor.”

“Biliyorum,” dedi Tom, yorgun ve yara bere içindeydi. Ancak Avantia’nın iyi Canavarlarını

kurtarmaya kararlıydı. “Unutma, bu maceraya atılmamızın amacı, Avantia’nın güvenliğini sağlamaktı. Ne kadar kötü olursa olsun, Kaymon ile yüzleşeceğiz.”

“Ve kazanacağız!” dedi Elenna. “Üç Canavarın hakkından geldik bile.”

“Böylece geriye üç tane kaldı!” dedi Tom.

“Maceramızın yarısını tamamladık. Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, bu işi başaracağız!”

Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda

GORGON KÖPEĞİ KAYMON

Tom, Elenna ve dostları,

Avantia'nın iyi Canavarlarını

Karanlıklar Diyarı Gorgonia'dan

kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

Karanlık bir geceydi. Yaralı asi, topallayarak engebeli ve çorak arazideki şatodan uzaklaşıyordu. Ayak bileklerindeki kelepçeleri kesmek için metal bir törpü kullanmış, fakat törpü elinden kayarak sivri ucuyla derisini kesmişti. Bileğindeki yara, ona çok acı veriyordu ama o korkunç yerden bir an önce uzaklaşması gerekiyordu.

Şatonun zindanlarında çürüyen asi arkadaşlarını düşündü. Birçoğu onunla birlikte kaçmayı planlamıştı ama asma köprüyü aşabilen, yalnızca o olmuştu. Nefes nefese çalılıkların ardına geçti.

“Dinlenmem gerekiyor,” diye mırıldandı kendi kendine.

Bir süre sonra, yerde sürünmeye başladı ve dikkatle başını kaldırdı. Tepeleri ve vadileri yutan yoğun, gri sis, şatodan bozkırlara doğru hayalet gibi ilerliyordu. Sis, askerlerin onu

bulmasını zorlaştıracaktı. Ama aynı zamanda asinin, arkadaşlarının ona göndereceği işaretleri görmesini de güçleştirecekti.

Adam, ayağa kalktı ve sese baktı. Kör olmuş gibiydi. Işıklar neredeydi?

Bir dakika! Gözlerini kısıp, uzağa baktı. Kalbi heyecanla çarpıyordu. Sisin içinden nokta gibi iki sarı ışık süzülüyordu. Bir işaret olmalıydı bu!

Kanayan ayaklarıyla sendeleyerek ışıklara doğru yürüdü. Kurtulmasına az kalmıştı! Işıklar, o yaklaştıkça büyüyordu. Fener ışığına benziyorlardı. Işıkların, yan yana yürüyen iki adamın fenerlerinden geldiğini düşündü.

“Ya özgürlük ya ölüm!” diye seslendi. Aralarındaki gizli parolaydı bu.

Bir an durup bir cevap gelmesini bekledi. Fakat tek duyabildiği, sisin içinden gelen belli belirsiz bir inlemeydi.

Kaşlarını çattı. Ürpermişti. Ardından tekrar parolayı söyledi.

Bu kez iki ışık, hızla ona doğru ilerlemeye başladı. Fakat ışıklar yükselip alçalmalarına rağmen hep aynı hizadaydılar. Sisin içinden ikinci bir inilti daha yükseldi ve bu defa dev dişlerin birbirine çarptığı duyuldu.

Birdenbire sisin içinden dev gibi bir şey, asiye doğru atıldı.

Adam, yüzünü korumak için kollarını kaldırarak çığlık attı. Parmaklarının arasından, dev gibi bir köpeğin, üzerinden salyalar akan dişlerini ve vahşi sarı gözlerini görebiliyordu. Gördüğü ışıklar, Canavarın parlayan gözleriydi!

Canavar, hırlayarak adamın üstüne atıldı ve onu sırt üstü yere düşürerek göğsünü ve yüzünü parçalamaya başladı...

BİRİNCİ BÖLÜM

ÖLÜMCÜL ÇİÇEKLER

Tom ve Elenna, Kara Okyanus'un sahiline dönmüşlerdi ve kayığın baş ucunda duruyorlardı. Deniz Canavarı Narga'yı yenmeleriyle Avantia'nın iyi Canavarlarından biri daha serbest kalmıştı: Deniz Yılanı Sepron. İki arkadaş, hayvan dostlarına kavuşmanın sevinciyle kayıktan sahile atladılar. Kurt Gümüş, neşeyle uludu. Tom'un siyah atı Fırtına ise zaferle kişnedi.

Tom ve Elenna, onları yeni bir Canavarın beklediğini biliyorlardı. Onlara tavsiyeler veren arkadaşları Büyücü Aduro, okyanusun dalgaları arasında belirmiş ve kısa bir süre sonra korkunç Canavar Kaymon'la karşılaşacaklarını söylemişti. Ancak daha fazla bilgi vermemişti.

Tom, Narga'nın dişinden aldığı sarı mücevhere baktı. Bu mücevheri, sihirli kemerindeki kırmızı mücevherin yanına yerleştirmişti. Kırmızı

mücevher, ona iyi Canavarların düşüncelerini okuma yeteneği veriyordu. Yeşil mücevher de kırık kemikleri iyileştirmesini sağlıyordu. Yeni mücevheri ise, Tom'a keskin bir hafıza kazandırmıştı. Ona dokunduğunda, Avantia'yı Kara Büyücü Malvel'den korumak için verdiği mücadeleleri tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu.

“Bak Tom!” dedi Elenna. Çocuk, arkasını dönünce, arkadaşının Malvel'in onlara verdiği yağlı ve pis kokulu haritayı incelediğini gördü. Elenna, haritanın üstünde Kar Canavarı Nanuk'un küçük bir resmini gösteriyordu.

Tom, kalkanında bir titreşim hissetti. Kalkanda diğer beş iyi Canavarın hediyelerinin yanına işlenmiş olan kar canavarının çanı titriyordu.

Tom, tekrar haritaya ve Nanuk'un küçük görüntüsüne baktı. “Endişelenme dostum,” dedi.

“Seni kurtaracağız!”

“Sanırım Gorgonia’nın güneyinde bir yerlerde esir tutuluyor,” dedi Elenna. “Ama nasıl bir Canavar onu esir tutabilir ki? Nanuk, iyi Canavarların en güçlülerinden biridir.”

“Aduro, Kaymon’un tahmin edebileceğimizden daha kötü olduğunu söylemişti,” dedi Tom.

“Ama ne anlama geliyor bu?” diye sordu Elenna.

“Bunun cevabını bulmamızın vakti geldi,” diye cevap verdi Tom. Nanuk’un esir tutulması onu üzmüştü. “Haydi Fırtına, yapacak işlerimiz var!”

Atın sırtına atladı ve Elenna’nın da arkasına binmesi için kolunu ona uzattı.

“Güneye!” diye bağırdı Tom. “Haydi, Nanuk’u kurtaralım!”

Asil at, Gorgonia’nın kırmızı göğünün altında dörtnala ilerlemeye başladı. Gümüş de hemen yanında koşuyordu. Tom, başlarının üstünde

hareket eden kırmızı bulutlara bakınca ürperdi. Bu korkunç ülkeye asla alışamayacaktı!

“İçine düştüğümüz kum bataklığını unutma,” dedi Elenna.

Tom başını sallayarak “Çok iyi hatırlıyorum,” dedi. “Hatta Narga’nın mücevheri sayesinde Gorgonia’nın her vadisini ve tepesini hatırlayabiliyorum.”

“Bu çok iyi,” dedi Elenna. “Malvel’in haritasına tamamen güvenemeyiz zaten. Geçen sefer başımızı nasıl da belaya sokmuştu.”

Kısa bir süre sonra Kara Okyanus arkalarında kalmıştı ve güneş ufukta alçalıyordu. Önlerinde, kasvetli ve engebeli tepelerin bulunduğu bir arazi uzanıyordu.

“Havanın giderek ısındığını fark ettin mi?” diye sordu Tom, alnındaki teri silerek. “Burada esir olmak Nanuk’u mahvetmiştir.” Kar canavarı Avantia’nın

kuzeyindeki buzlu arazilere alıştı. Kalın beyaz kürkü, onu soğuk kış rüzgârlarından koruyordu.

İlk tepenin zirvesine ulaşınca, karşılarında dev çan çiçekleriyle dolu geniş bir vadinin uzandığını gördüler.

“Ah ne kadar güzel!” dedi Elenna. “Burada böylesine harika çiçeklerle karşılaşacağımızı hiç düşünmezdim.” Ardından kaşlarını çattı. “Arazinin ortasındaki şey de neyin nesi? Anlayamadım.”

Tom vadiye baktı. Değerli altın zırh Avantia'ya dönmüş olsa da Tom, hâlâ onun sihirli güçlerini kullanabiliyordu. Zırhın miğferi, ona uzakları görebilme gücünü veriyordu.

“Nanuk bu!” dedi. “Zavallı Canavarı bir kayaya zincirlemişler!”

Büyük bir kehribar taşına zincirlenmiş olan Nanuk, yine de görkemli görünüyordu. Beyaz, kalın kürkü, kırmızı bulutların altında parlıyordu.

İyi Canavar, huzursuzca çırpınarak zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu.

“Ne kadar zalimce!” diye bağırdı Elenna. “Kim onun canını böylesine acıtmak ister ki?” Atın sırtından atladı ve tepeden aşağı koşmaya başladı. Elenna, çan çiçeklerine doğru koşarken, Gümüş de yanında ilerliyordu.

“Dikkatli ol!” diye bağırان Tom, Fırtına’yı tepeden aşağı sürdü.

Aşağıdaki dev çiçeklerde bir gariplik vardı; sanki Elenna’nın onlara doğru yaklaştığını biliyormuşçasına ona doğru dönmüşlerdi.

“Bekle!” diye bağırdı Tom. Elenna ve Gümüş, o sırada çiçeklerin upuzun saplarının arasına girmişlerdi.

Bir saniye sonra Elenna koşmayı bıraktı ve elleriyle çiçeklere vurmaya başladı.

Bir yandan da “Tom! İmdat!” diye bağıırıyordu.

Gümüş de kızın yanı başında sağa sola koşup

duruyor, sanki görünmez bir düşmanın saldırısına uğramış gibi hırlıyordu.

Tom, neler olduğunu görebiliyordu. Çiçekler, koyu kırmızı antenlerini hançer gibi kullanarak Elenna ve Gümüş'e saldırıyorlardı. Zavallı Gümüş, acıyla inliyordu.

"Ah!" diye bağırdı Elenna. "Tom, canım çok yanıyor!"

Tom dizginlere asıldı ve Fırtına'yı durdurup, attan indi. Yapabileceđi tek bir şey vardı. Kalkanını kavrayarak kılıcını çekti. Kılıcını ölümcül çiçeklere doğru savurup, önündeki yolu açarak arkadaşlarına ulaşmaya çalıştı.

Tom ilerlerken, çiçekler ona da saldırıyordu. Yaban arısı sokmuş gibi bir acı veriyorlardı. Çocuk, altın bacak zırhının ona verdiği hızla hemen Elenna ve kurdun yanına ulaştı.

"Haydi!" diye seslendi Tom. Çan çiçekleri,

Tom'un açmış olduğu yolu hızla doldurarak onlara doğru geliyordu.

Elenna ve Gümüş, Tom'u izlediler. Çan çiçekleri, yılan gibi kıvrılarak etraflarını sarmış, onlara saldırıp duruyordu. Nihayet çiçeklerin arasından çıkmayı başarak güvenli bir yere ulaştılar.

Tom, çan çiçeklerine baktı. Nanuk, hâlâ çiçeklerin ortasında duruyor ve çaresizce ona bakıyordu. Canavar kollarını kaldırıncı, zincirleri şingırdadı.

"Etrafı ölümcül çiçeklerle dolu," dedi Tom. "Ona nasıl ulaşacağız?"

Ardından vadide boğuk bir uluma duyuldu.

Tom ve Elenna bakiştılar.

"Bu da neydi?" diye sordu Elenna.

Tom kılıcını sıkıca kavradı ve "Kaymon!" dedi.

Bu maceranın devamı

GORGON KÖPEĞİ KAYMON'da.

